

Arrest

nr. 122 924 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. CUPERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 september 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 januari 2013 en 24 mei 2013.

1.3. Op 18 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S.S. (...) verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd geboren in het dorp Esah Khail, Khogyani district (Kaga), provincie Nangarhar in het jaar 1990. U ging nooit naar school en twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan besloot u bij het leger te gaan. U bent niet getrouwd en u woonde samen met uw ouders, broer, zus, oom en kozijn.

Als soldaat werkte u drie maanden op de luchthaven van de provincie Badghis en één jaar en negen maanden op de luchthaven van Shindand, district Shindand, provincie Herat. Daar werd u ingeschakeld bij de beveiliging van het eerste checkpoint. Toen u in de maand jauza 1391 (22 mei - 22 juni 2012) na twee jaar een eerste keer naar huis kwam, ontstond tussen enkele jongeren van het dorp - vrienden van u - een discussie over de taliban, de regering, de politie en het leger. U sprak zich uit ten gunste van het leger. Wat u echter niet wist was dat er zich bij diegenen die discussieerden ook een spion van de taliban bevond. Die spion rapporteerde aan de taliban dat u zich tegen de taliban had uitgesproken. Voor u naar huis kwam hadden de taliban ook al algemene waarschuwingen geuit tegen al wie voor de buitenlanders of de regering werkten, maar ze hadden u nooit persoonlijk geviseerd. Toen de taliban hoorden van uw anti-taliban sympathieën stuurden ze u een dreigbrief waarin ze u vroegen te stoppen met uw werk en de taliban te vervoegen. Vijftien dagen later ontving u een tweede dreigbrief waarin hun waarschuwing herhaald werd. Indien u niet zou toegeven, zouden ze uw familie vermoorden. Vanwege deze bedreigingen diende u een klacht in bij de politie en besloot u het land te verlaten. U moest zes dagen te wachten op de smokkelaar en gedurende die zes dagen verschool u zich in de winkel van uw kozijn.

Op 10 september 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten neer: de 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van u, uw vader en twee andere familieleden, vijf foto's, twee dreigbrieven en uw legerbadge.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie doch wel van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Allereerst dient er aangestipt te worden dat uw vermoede problemen niet het gevolg waren van uw dienstjaren bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA), maar wel van het feit dat u zich openlijk zou uitgesproken hebben tegen de taliban, in het bijzijn van enkele dorpelingen. Zo stelt u onomwonden dat de taliban u wilden schaden vanwege de "slechte taal" die u tegen hen had gebruikt (CGVS 24/05 vraag 12, 03/01 vraag 89). Daarnaast zou u pas na twee jaar dienst in het leger geviseerd geweest zijn door de taliban. Dit ondanks het feit dat uw kennis Israr - die ook aanwezig was bij de training - onmiddellijk na het beëindigen van de training verspreidde dat u bij het leger was gegaan (CGVS 24/05 vragen 13-15, 03/01 vragen 37, 69-72). Doordat het hele dorp op de hoogte was van uw werk bij het ANA moeten de taliban dit ook geweten hebben. In het licht daarvan is het hoogst merkwaardig dat zij twee jaar zouden wachten vooraleer zij maatregelen tegen u zouden nemen. Het enige dat ze ondernamen, is het verspreiden van een algemene dreigbrief. U werd hierin niet persoonlijk geviseerd. De taliban volgen hun eigen dreigementen blijkbaar niet zo goed op daar zij wel algemene dreigementen uiten tegen regeringsmedewerkers, maar u gedurende twee jaar ongemoeid lieten terwijl ze wel degelijk wisten van uw functie bij het ANA. Dit valt moeilijk met elkaar te rijmen. Dat zij twee jaar lang geen actie tegen u ondernamen, is gezien de door u beschreven context onwaarschijnlijk. Hierdoor kan er geconcludeerd worden dat u alvast geen probleem had met de taliban vanwege uw werkzaamheden. Dat de taliban overigens pas actie ondernemen als ze hun potentieel doelwit "uit zijn eigen mond iets tegen hen horen zeggen" is overigens complete nonsens (CGVS vragen 16-19). Er zijn voorbeelden genoeg van gevallen waarbij de taliban mensen aanvallen of intimideren zonder dat deze personen zich tegen de taliban hebben uitgesproken. Dat zij u daarom begonnen te bedreigen, is weinig aannemelijk. Als ze u in de twee jaar voordien volledig links lieten liggen, mag er van uitgegaan worden dat zij u vanwege een dergelijke vanzelfsprekendheid niet plots zouden willen straffen. De taliban weten immers dat u al een lange tijd bij het ANA werkte. Dat wil zeggen dat ze ook weten dat u een voorstander bent van de

regering en hierdoor - zeker in de ogen van de taliban - een tegenstander bent van hen. Dat zij plots kwaad zouden geworden zijn op u omdat u het leger zou verdedigd hebben, is bijgevolg baarljke onzin. Dit hadden ze al veel eerder kunnen afleiden uit uw twee jaren dienst bij het leger. Het is ongeloofwaardig dat zij uiteindelijk pas vanwege een discussie onder vrienden u een lesje zouden willen leren (CGVS vraag 29).

Verder is het weinig aannemelijk dat u gezien de risico's die verbonden zijn aan werken bij het ANA niet minder discreet omspringt met dit gegeven. Dat u zich bij de eerste de beste discussie onmiddellijk uit als voorstander van het leger is gezien het gevaar dat dit met zich meebrengt wel erg onvoorzichtig. Van iemand die reeds twee jaar in dienst is, zou toch mogen verwacht worden dat hij discreter zou zijn en beter bewust van de risico's. Dit getuigt van een dergelijke achteloze houding dat dit niet langer geloofwaardig is. Van een goed opgeleide militair mag gedacht worden dat hij niet zo onachtzaam zou zijn wanneer het gaat om zijn eigen veiligheid en die van zijn familie. Door dit alles kan er zowel aan de dreigementen vanwege uw werk bij het leger als die vanwege de discussie met uw vrienden geen geloof meer gehecht worden.

Deze bedenkingen worden door een aantal elementen verder bevestigd.

Zo zegt u dat uw problemen begonnen in jauza 1391 (22 mei - 22 juni 2012) terwijl uw badge van het leger reeds verliep op 13 maart 2012, ruim een maand voor uw problemen begonnen (CGVS vragen 22-24). Dit toont aan dat uw contract met het leger voor uw voorgehouden problemen ontbonden werd. Dat u het even met die badge moest doen omdat het ANA elektronische badges zou invoeren is niet geloofwaardig omdat op die manier iedereen met een oude badge de basis kan binnen geraken. Voor de veiligheid van een legerbasis in een woelige streek als Shindand is dit ondenkbaar. Hieruit kan geconcludeerd worden dat u waarschijnlijk Afghanistan hebt verlaten na de stopzetting van uw contract zen dus mogelijks om economische redenen. Voorts correleren uw verklaringen niet volledig met de brief die uw vader aan het districtshuis richtte. Uw vader vermeldt op geen enkel moment de discussie over de taliban en het leger die in uw verklaringen toch een cruciale plaats inneemt. Verder vermelden de ouderen van het dorp dat u door de taliban in een hinderlaag gelokt werd wat u evenmin vernoemd in uw verklaringen. Het gegeven dat uw verklaringen niet stroken met de gegevens in de brief aan het districtshuis ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en laat ernstig vermoeden dat zowel uw relaas als de inhoud van brief 'opgezet' is.

Daarnaast is het frappant dat u participeerde in een discussie met vier vrienden, maar toch niet wist dat er personen aanwezig waren die taliban-sympathieën hadden (CGVS vragen 29-31, 34). U kende hen persoonlijk waardoor u toch de kans dat iemand dit aan de taliban zou vertellen beter had moeten kunnen inschatten. Dat iemand van uw vrienden u überhaupt zou verraden hebben aan de taliban is sowieso weinig aannemelijk. Van vrienden wordt dit niet meteen verwacht, tenzij uw vrienden van kamp waren veranderd, maar in dat geval mag worden aangenomen dat u dit dan al zou hebben opgemerkt en minstens behoedzaam zou zijn geweest.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit, herkomst en werk wat door het CGVS niet wordt ontkent. De bevestigingsbrief – die niet strookt met uw eigen verklaringen - en de dreigbrieven zijn met de hand geschreven documenten wat door eender wie, eender waar en eender wanneer kan gebeurd zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk worden vastgesteld. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat zulke documenten in Afghanistan gemakkelijk aangekocht of door corruptie verkregen kunnen worden (zie informatie CGVS, blauwe map van het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie - Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad-stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u - die van een naburig district Khogyani afkomstig bent - over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u als soldaat bij het ANA reeds op verschillende plaatsen in uw land heeft verbleven, waaronder de provincie Herat en Badghis die zich helemaal de andere kant van Afghanistan situeren. Als (ex)-militair moet u bovendien de nodige vaardigheden, zelfstandigheid en 'skills' hebben ontwikkeld die u toelaten om u buiten uw district van herkomst, maar in uw eigen provinciehoofdplaats, te vestigen en in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Nangarhar, Jalalabad, in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van de artikelen 52 en 48/4, *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht en het zekerheidsbeginsel.

2.1.1. Betreffende de vermeende ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan zijn adres, benadrukt verzoeker dat hij ten tijde van zijn dienst als soldaat nooit thuis verbleef, dat hij zich slechts in de korte periode voorafgaand aan de problemen die hem noopten het land te verlaten, in zijn dorp van afkomst bevond en bij zijn familie verbleef. Volgens verzoeker is het opmerkelijk hoezeer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich verder vastrijdt in de eigen argumentatie. Verzoeker meent dat een uiterst subjectieve stelling, zonder enige staving noch overtuigingskracht wordt geformuleerd betreffende het niet aanvaarden dat hij pas na twee jaar werd geviseerd daar waar *“er genoeg voorbeelden zijn van gevallen waarbij de taliban mensen aanvallen of intimideren zonder dat deze persoon zich tegen de taliban hebben uitgesproken”*, dat de verwerende partij hiermee het gegeven dat de taliban nog steeds opereert op clandestiene wijze en zeer sterk het dagelijks leven beheerst in Afghanistan accepteert, doch dat het complete nonsens zou zijn dat hij, na een duidelijke stellingname tegen de taliban in aanwezigheid van een taliban-spion, vanaf dat ogenblik geviseerd werd door de taliban. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal compleet voorbij gaat aan het gegeven dat het gesprek waaruit de huidige situatie voortvloeide, en waarbij hij zich negatief uitliet ten opzichte van de taliban, in aanwezigheid van een spion gebeurde, dat er dus geen sprake is van enige achteloze houding dan wel onvoorzichtigheid of indiscretie in zijn hoofde, dat hij zich gedurende twee jaar gekweten heeft van zijn taken als soldaat in het Afghaanse leger, en zich in die periode op geen enkele wijze in de kijker van de taliban gewerkt of gesproken heeft, dat dit tijdens een gesprek met andere jongeren dan toch gebeurde, te wijten is aan de aanwezigheid van een spion van de taliban en zeker niet aan zijn eigen houding.

2.1.2. Betreffende de vermeende incoherenties in zijn verklaringen, merkt verzoeker op dat geen enkel element in zijn dossier aannemelijk maakt dat hij om economische redenen zijn land heeft verlaten, noch dat zijn contract beëindigd werd, dat de commissaris-generaal zich schuldig maakt aan pure stemmingmakerij zonder enige grondslag en zelfs wordt tegengesproken door de overige elementen uit het dossier waaruit duidelijk blijkt dat hij een stabiele thuissituatie kende en relatief goed zijn kost verdiende. Verzoeker herhaalt dat het feit dat hij ‘waarschijnlijk’ en ‘mogelijks’ puur voor het geld naar België is uitgeweken, afgedaan moet worden als sfeerschepperij. Voorts verduidelijkt verzoeker dat de bewering van de dorpsouderen als zou hij in een hinderlaag gelokt zijn, wel degelijk strookt met zijn relaas, dat het namelijk zo was dat hij niet op de hoogte was van de aanwezigheid van een spion ten tijde van het bewust gesprek met andere jongeren in het dorp, en het zeker aannemelijk is dat de taliban, bij wijze van informatievergaring, het gesprek in kwestie in scène hebben gezet om alsnog verklaringen los te weken die een anti-talibanstandpunt aantoonde, zoals *in casu* gebeurd is. Verzoeker meent ook dat er geen inconsistentie is tussen zijn verklaringen enerzijds en de informatie waarover hij beschikt anderzijds. Omtrent het motief *“in ieder geval mag worden aangenomen dat verzoeker al opgemerkt zou hebben dat zijn vrienden van kamp waren veranderd, waardoor u minstens behoedzaam zou moeten zijn geweest”*, stelt verzoeker dat de verwerende partij een boude bewering lanceert zonder enige grondslag en dat zijn verklaring op geen enkele objectieve wijze wordt weerlegd. Volgens verzoeker kan en mag het hem niet verweten worden dat hij niet op de hoogte was van het dubbel spel dat één der aanwezigen ten tijde van het gesprek speelde, temeer daar hij gedurende de twee voorafgaande jaren niet in het dorp aanwezig was, dat er anders over oordelen *de facto* zou neerkomen op het per definitie en zonder enige mogelijkheid tot weerlegging aannemen van het leugenachtige karakter van zowat alles hij heeft verteld.

2.1.3. Betreffende de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, wijst verzoeker er op dat de herkomst van de dreigbrieven in vraag wordt gesteld, waarbij wordt beklemtoond dat deze eenvoudig kunnen zijn nagemaakt en waarbij verwezen wordt naar een blauwe map met documentatie. Verzoeker verzoekt de commissaris-generaal om de betreffende informatie bij te brengen, teneinde de waarachtigheid van deze bewering te controleren. Verzoeker vervolgt dat de documenten houdende aanduiding van het werk, identiteit en herkomst voor waar worden aangenomen, doch dat de dreigbrieven en bevestigingsbrief als vals worden beschouwd en dit zonder enige concrete maatstaf en objectiviteit van onderscheid tussen documenten die zijn stelling niet doorslaggevend bijtreden en als waar worden aangenomen en de documenten die wel doorslaggevend zijn en die als onwaar beschouwd worden.

Verzoeker meent dat de bewering van de verwerende partij als zou hij als soldaat in het leger al op verschillende plekken in Afghanistan verbleven hebben, in staat is om elders te gaan wonen dan zijn plaats van herkomst uit de lucht gegrepen is daar hij inderdaad in verschillende delen van het land verbleef, doch dat dit kaderde in zijn tewerkstelling als soldaat en buiten zijn eigen wil was, dat bovendien een stationering niet te vergelijken is met het verhuizen van de eigen woonst naar een ander landsdeel.

De stelling van de verwerende partij dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, is volgens verzoeker gevaarlijk en mag niet de maatstaf worden voor het hem al dan niet toekennen van een vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, dat de commissaris-generaal zelf informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verre van rooskleurig is, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sedert begin 2013 zelfs verslechterd is en er regionaal sterke afwijkingen kunnen bestaan, waarna verzoeker citeert uit de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal schromelijk uit de bocht gaat, doordat het helemaal niet zo vanzelfsprekend is dat hij zonder probleem naar een grootstad als Jalalabad kan verhuizen, dat hij er niet alleen niemand kent maar bovendien deze oplossing in zowat elk dossier betreffende Afghaanse vluchtelingen wordt gehanteerd, dat dit onmogelijk kan aanvaard worden en getuigt van een manifest gebrek aan inlevingsvermogen vanwege het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en dat, zelfs indien dit gepast zou voorkomen, de motivering van het CGVS om verzoeker naar een grootstad te sturen evenmin een goede aanpak is, dat de redenering wordt gebruikt dat er relatief weinig aanslagen gebeuren met relatief weinig slachtoffers, dat dit niet kan en mag geapprecieerd worden als reden om hem *in concreto* naar Afghanistan terug te sturen, aangezien het duidelijk niet ondenkbaar is dat hij bij de groep van 'relatief weinig slachtoffers' zou horen.

2.1.4. Betreffende zijn familiale en financiële situatie in Afghanistan, merkt verzoeker op dat er voor hem geen enkele financiële aanleiding is en was om Afghanistan te verlaten, dat zijn familie over voldoende middelen beschikt om in het eigen onderhoud te voorzien en hij in een stabiele familiale omgeving woonde. Hij beklemtoont dat zijn vlucht uit Afghanistan als uitsluitende beweegreden de vrees voor het eigen leven heeft.

2.1.5. Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal zowat alle elementen uit het dossier die in zijn voordeel pleiten onder de mat schuift en in de plaats eigen, zuiver subjectieve verklaringen en stellingen als de enige waarheid aanneemt. Verzoeker meent ook dat zelfs indien de vrees voor vervolging in zijn hoofde niet weerhouden wordt door de commissaris-generaal, er zonder enige twijfel in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Hij vervolgt dat de dreigbrieven wel degelijk afkomstig zijn van de taliban en zelfs regionaal verschillend zijn, dat dit een algemeen bekend gegeven is, dat de commissaris-generaal insinueert dat hij een taliban-lid of een ander welgeplaatst persoon heeft kunnen overtuigen om een dreigbrief aan zijn adres te vervalsen, waardoor hij in België asiel zou kunnen krijgen, dat echter niet valt in te zien om welke reden hij deze stappen onderneemt nu zijn financiële toestand in het thuisland geen enkel probleem vormt. Verzoeker benadrukt dat het gebied waar hij woonde, gekenmerkt staat als een zogenaamde 'no-go zone' voor de Amerikaanse en andere troepen, dat gelet op de achtergrond van de dreigementen door de taliban, die het gehele gebied controleert en dan voornamelijk het gehele grondgebied buiten de grootsteden (wat niet door de commissaris-generaal wordt ontkend), er wel degelijk sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.1.6. Verzoeker is voorts van oordeel dat de commissaris-generaal er niet in slaagt voldoende aannemelijk te maken dat hij zonder enig risico voor eigen leven terug kan keren naar zijn land van herkomst nu er te simpel wordt van uitgegaan dat hij het wel kan rooien door in Jalalabad te gaan wonen, alwaar het voor hem evenmin veilig is, dat niet alleen het gevaar voor vervolging voor de taliban blijft bestaan, dat bovendien hij op deze manier wordt blootgesteld aan de gevaren van aanslagen die met de regelmaat van de klok plaatsvinden, dat bovendien de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden door meer bepaald te stellen dat het mogelijks om economische redenen zou zijn dat hij uitgeweken is naar België, dat ook de commissaris-generaal volkomen ten onrechte stelt dat hij maar had moeten weten dat er een pro-taliban dorpslid deelnam aan de discussie en dat hij zich wat voorzichtiger had moeten opstellen, dat hij gedurende twee jaar gestationeerd was in verschillende landsdelen van Afghanistan, dat hij gedurende deze tijd nooit naar huis is teruggekeerd en aldus niet op de hoogte kon zijn van de spion binnen de groep jongeren die met

elkaar discussieerden, dat het hem niet kan en mag ten kwade worden geduid dat hij zich pro-leger uitliet, nu dit volkomen begrijpelijk is gelet op zijn verleden als soldaat.

2.1.7. Betreffende het statuut van subsidiair beschermde, stelt verzoeker dat er in zijn hoofde minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, dat dit gesterkt is door de bijgebrachte stukken en verklaringen. Verzoeker vervolgt dat met het oog op een mogelijke stabilisatie in de nabije toekomst, verzoekt hij hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing van het CGVS te vernietigen en hem het vluchtelingenstatuut toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem minstens het statuut van subsidiair beschermde toe te kennen. In meer ondergeschikte orde vordert verzoeker dat het dossier opnieuw wordt overgemaakt aan het CGVS met het oog op een bijkomend verhoor.

2.3. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij hier niet is voor het geld, dat hij in zijn land van herkomst ook kan werken en geld verdienen, daar het een land in opbouw is. Verzoeker vervolgt dat het CGVS geen vragen gesteld heeft over zijn werk, dat zijn werk nochtans de oorzaak is van zijn problemen en dat betreffende zijn regio alleen gevraagd werd onder welke naam die bekend staat. Betreffende de twee verschillende stempels op de dreigbrieven wijst verzoeker er op dat hem niet kan verweten worden dat hij niet het verschil kent tussen verschillende stempels die komen van verschillende afdelingen van de taliban en wijst er op dat in Tora Bora, vlakbij Pakistan misschien wel zes verschillende afdelingen zijn.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een geïntegreerde vrees voor vervolging in

de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. De Raad wijst er op dat aan verzoekers verklaring dat hij gedurende twee jaar in dienst werkte van het leger niet getwijfeld wordt.

2.8. Aan verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de dreigbrieven van de taliban ten gevolge van het verkondigen van zijn pro-leger/anti-taliban standpunt in een discussie met vrienden kort na zijn terugkeer naar zijn dorp na twee jaar afwezigheid door dienstjaren bij het Afghaans Nationaal Leger (hierna: ANA), kan echter geen geloof worden gehecht.

2.8.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) met geen woord rept over een discussie onder vrienden waarin hij zich pro-leger/anti-taliban uitliet en die de onmiddellijke aanleiding zou zijn geweest voor het persoonlijk geïnterviewd worden door de taliban dat tot uiting kwam in het ontvangen van twee dreigbrieven van de taliban. Zo verklaart verzoeker op de DVZ dat hij als soldaat gewerkt heeft bij het ministerie van Defensie, dat hij tijdens zijn verlof naar huis ging, dat hij dreigbrieven ontving van de taliban waarin stond dat hij moest stoppen met zijn werk of hij problemen zou krijgen, dat zijn vader hem zei dat hij problemen zou krijgen als hij met de taliban zou samenwerken en ook als hij niet zou ingaan op (hun) vraag, dat het dus de enige oplossing was om het land te verlaten (vragenlijst CGVS, p.3, vraag 5).

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, wordt verwacht dat hij vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

2.8.2. Gelet op de algemene bedreiging van de taliban ten aanzien van mensen die werken voor de regering/overheid zoals bij het ANA of ANP of die andere activiteiten hebben (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vragen 89 en 93; gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vraag 19), en verzoekers kennis van deze bedreiging doordat hij hiervan op de hoogte werd gebracht door zijn vader (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 93; gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vraag 19), is het enerzijds niet aannemelijk dat de taliban verdere aanwijzingen zou nodig hebben om verzoeker, die bij het leger werkte, persoonlijk te videren bij terugkomst in zijn dorp en zij pas actie tegen verzoeker ondernamen op het ogenblik dat ze het uit verzoekers eigen mond horen dat hij 'tegen hen' spreekt (gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vraag 18). Gelet op het feit dat iedereen in het dorp op de hoogte was van verzoekers werk (gehoorverslag CGVS 01/03/2013, vraag 69) en er volgens verzoekers verklaringen ook zeker één spion voor de taliban zich onder de jongens van het dorp bevond (gehoorverslag CGVS 3/01/2013, vraag 89), kan aangenomen worden dat ook de taliban op de hoogte geweest is van verzoekers werk. Anderzijds is het ongeloofwaardig dat verzoeker, als soldaat, gezien de risico's die verbonden zijn aan het werken bij het ANA, zich niet voorzichtiger opstelt tijdens een discussie over de taliban en het leger/overheid. Het feit dat het een discussie tussen vrienden betreft, is geen aannemelijke verklaring voor verzoekers onvoorzichtig gedrag daar het niet aannemelijk is dat verzoeker, die reeds twee jaar dienstdoend soldaat was bij het ANA, die op de hoogte was van de algemene bedreiging geuit in zijn

regio door de taliban ten aanzien van mensen die werkten voor de overheid, waaronder het ANA en die zijn 'vrienden' twee jaar niet meer had gezien wegens het niet terugkeren naar zijn dorp omwille van zijn tewerkstelling bij het leger, zodat hij, zoals hij overigens zelf aangeeft in zijn verzoekschrift (*'kan en mag het hem niet verweten worden dat hij niet op de hoogte was van het dubbel spel dat één der aanwezigen ten tijde van het gesprek speelde, temeer daar hij gedurende de twee voorafgaande jaren niet in het dorp aanwezig was'*), geen correcte inschatting kon maken van hun standpunt, zich laat verleiden tot uitlatingen pro-leger/anti-taliban.

Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het feit of hij tijdens de discussie wist dat er vrienden pro-taliban waren. Zo verklaart verzoeker dat hij aanwezig was bij een discussie over leger en de taliban, dat zij tegen de regering spraken en pro-taliban waren en dat hij dienst had in het leger en hij bij de overheid hoorde en het zijn plicht was, wanneer iemand het leger, de overheid aanvalt, hij ze moet verdedigen (gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vraag 16) terwijl hij verder tijdens het gehoor antwoordt op de vraag *'Als het uw vrienden waren, wist u dan niet dat ze pro-taliban waren'* *'Daar wist ik niets van ik zag ze als mijn vrienden'* (gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vraag 30).

2.8.3. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de dreigbrieven van de taliban ten gevolge van het verkondigen van zijn pro-leger/anti-taliban standpunt in een discussie met vrienden kort na zijn terugkeer naar zijn dorp na twee jaar afwezigheid door dienstjaren bij het ANA. Gelet op de ongeloofwaardigheid met betrekking tot voornoemde gebeurtenis, kan ook geen geloof gehecht worden aan de tweede dreigbrief waarin wordt verwezen naar het 'spreken tegen de taliban' (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 101).

2.9. In zoverre verzoeker aangeeft ter terechtzitting dat de oorzaak van zijn problemen zijn werk is, wijst de Raad er op dat verzoeker inderdaad verklaarde dat taliban in de moskee aan de mensen van de regio aangekondigd had dat mensen die werken voor de regering bij onder andere ANA met hun activiteiten moeten stoppen, doch eveneens verklaarde dat hij geen persoonlijke problemen had, dat die begonnen toen hij terugkeerde naar zijn dorp (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vragen 89 en 93).

2.10. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij ten tijde van zijn dienst als soldaat nooit thuis verbleef, dat hij zich slechts in de korte periode voorafgaand aan de problemen die hem noopten het land te verlaten, in zijn dorp van afkomst bevond en bij zijn familie verbleef en hiermee lijkt te willen stellen dat de taliban in zijn regio hem nooit eerder viseerden om die reden, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de gehoren aangaf dat het persoonlijke viseren door de taliban gebeurde naar aanleiding van de discussie met zijn vrienden waarin hij zich pro-leger/anti-taliban had uitgelaten. Zo verklaart verzoeker dat de taliban hem in de tweede dreigbrief een laatste waarschuwing gaven om te stoppen met zijn werk en dat, als hij nog eens tegen de taliban zou spreken, ze hem en de rest van zijn familie zouden doden (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 101) en dat de taliban zijn vader vertelt dat als hij terugkeert en zij het zouden horen, ze achter hem zouden komen en hem schaden omdat hij slechte taal tegen hen gebruikte (gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vraag 12).

Gezien verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde op het CGVS met betrekking tot de discussie waarin hij zich pro-leger/anti-taliban had uitgelaten naar aanleiding waarvan hij in het vizier van de taliban kwam, wordt verzoekers algehele geloofwaardigheid ondermijnt.

Met betrekking tot de hypothese dat verzoeker aldus bij thuiskomst in zijn dorp gevisieerd werd door de taliban enkel omwille van zijn werkzaamheden bij het leger op zich, stelt de Raad vast dat verzoeker dienaangaande weinig overtuigende verklaringen aflegt. Zo verklaart verzoeker dat de taliban, voordat hij zelf brieven kreeg, in de moskee al had aangekondigd aan de mensen in de regio dat zij die werken voor de regering bij onder andere ANA hun activiteiten zouden moeten stoppen en dat alle dorpingen wisten van zijn werk bij het leger alsook dat zijn vader hem soms zei dat hij niet moest terugkeren en dat er bedreigingen waren van de taliban ten aanzien van mensen die voor de regering werkten. In het licht van voorgaande is het niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaart over zijn werk bij het leger dat het niet gevaarlijk was en die vrienden had met een huis in Shindand zodat hij niet naar huis terugkeerde gedurende twee jaar, na twee jaar toch terug naar zijn dorp gaat, waar de taliban reeds in de moskee een algemene bedreiging had geuit ten aanzien van mensen die voor de regering, onder andere ANA, werkten, een feit waarover verzoeker reeds tijdens zijn afwezigheid kennis had via zijn vader, en waar de dorpingen wisten dat hij bij het leger werkte (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vragen 89, 92 en 93). Ook is het weinig aannemelijk dat verzoeker, die aldus op de hoogte is van de algemene bedreiging die de taliban reeds geuit had ten aanzien van mensen met zijn profiel, zijn badge van het leger bij zich had bij de terugkeer naar het dorp (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 73) gelet op het risico dat

bij een controle zou blijken, omwille van het dragen van een badge, dat hij voor het leger werkte. Waar verzoeker tijdens het eerste gehoor op het CGVS, na de opmerking dat het gevaarlijk was zijn badge bij zich te dragen, dat bij controle zou blijken dat hij militair was, laat uitschijnen dat hij de compound op een zondag verliet en dat die dag het veiligste is daar er geen bedreigingen zijn van de taliban (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 74), kan hij niet overtuigen daar hij zelf tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart dat hij de badge verborg in zijn kousen als hij zijn werkplaats verliet en naar huis ging vanwege de vrees voor de taliban, daar ze met de bus reisden en dat dat risico's met zich meebrengt (gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vraag 3 en 4). Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker alle door hem gekende risico's negeert en toch naar zijn dorp terugkeert, is het verder evenmin aannemelijk dat verzoeker verklaart dat hij na de eerste dreigbrief aan hem persoonlijk gewoon thuisbleef (gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vraag 25), daar hij aangaf dat de dreigbrieven bij hem thuis bezorgd werden (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 89) en de taliban aldus op de hoogte waren van verzoekers verblijfplaats. Verzoekers verklaring dat hij geen plek had om heen te gaan dan zijn dorp daar zijn familie langs beide kanten allemaal in zijn dorp woonden, kan niet overtuigen gelet op zijn verklaring dat hij enkel op verlof was van zijn werkzaamheden en na zijn verlof zijn dienst wou verderzetten (gehoorverslag CGVS 24/05/2013, vragen 21-23) en zijn verklaring dat zijn werk bij het leger niet gevaarlijk was, dat hij blij was met zijn werk alsook dat hij vrienden had met een huis in Shindand, waardoor hij gedurende twee jaar niet naar huis keerde (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 92). Gezien verzoeker aldus enkel op verlof was had hij vervroegd kunnen terugkeren uit verlof had hij de vriend(en) in Shindand kunnen opzoeken. Gelet op het voorgaande is het evenmin aannemelijk dat verzoeker na de tweede dreigbrief, op aanraden van zijn vader, de drastische beslissing neemt het land te verlaten (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 89 en 102) en aldus niet opteert om terug te keren naar zijn werk bij het leger, waar het volgens zijn verklaringen niet gevaarlijk was en waar hij persoonlijk, ondanks de algemene bedreiging van de taliban aan de mensen in zijn regio ten opzichte van mensen die werkten voor de regering, onder andere ANA, gedurende twee jaren geen problemen ondervond (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 93). Bovendien is het allerminst aannemelijk dat iemand die reeds persoonlijk twee dreigbrieven bij hem thuis ontving van de taliban waardoor hij vreest voor zijn leven en wil vluchten, nog zes dagen in de winkel van een kozijn verbleef en dat zijn vader zijn verblijfplaats zomaar vrijgaf aan de malik (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vragen 104 en 109).

2.11. Gelet op voorgaande kan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat hij bij zijn terugkeer naar zijn dorp zou gevisieerd zijn door de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij het leger.

2.12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.13. De door verzoekers tijdens zijn asielpprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. Betreffende de door verzoeker neergelegde taskara van hem, zijn vader en twee andere familieleden, zijn legerbadge en vijf foto's wijst de Raad er op dat deze een aanduiding zijn van verzoekers identiteit, herkomst en werk, wat door de Raad niet betwist wordt. Verzoeker legde dienaangaande geloofwaardige verklaringen af. Betreffende overige door verzoeker neergelegde documenten, namelijk de bevestigingsbrief en de dreigbrieven, wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn asielaanvraag. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsaanvraag geen geloof kan worden gehecht.

In dit verband dient overigens te worden gewezen op informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

In zoverre verzoeker de commissaris-generaal vraagt de betreffende informatie bij te brengen, teneinde de waarachtigheid van deze bewering te controleren, wijst de Raad er op dat de informatie 'Subject Related Briefing – Afghanistan – Corruptie en valse documenten' toegevoegd werd aan het administratief dossier.

Waar verzoeker stelt dat de documenten houdende aanduiding van het werk, identiteit en herkomst voor waar worden aangenomen, doch dat de dreigbrieven en bevestigingsbrief als vals worden beschouwd

en dit zonder enige concrete maatstaf en objectiviteit van onderscheid tussen documenten die zijn stelling niet doorslaggevend bijtreden en als waar worden aangenomen en de documenten die wel doorslaggevend zijn en die als onwaar beschouwd worden, wijst de Raad er opnieuw op dat de documenten houdende aanduiding van het werk, identiteit en herkomst niet betwist worden daar verzoeker dienaangaande geloofwaardige verklaringen aflegde en dat de dreigbrieven en de bevestigingsbrief, daar zij betrekking hebben op het asielrelaas, geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre verzoeker stelt dat niet valt in te zien waarom hij documenten zou vervalsen nu zijn financiële toestand in het thuisland geen enkel probleem is, wijst de Raad er op dat daargelaten de financiële toestand van verzoeker in het thuisland, er geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtmotieven en zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.14. In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zowat alle elementen uit het dossier die in zijn voordeel pleiten onder de mat schuift en in de plaats eigen, zuiver subjectieve verklaringen en stellingen als de enige waarheid aanneemt, wijst de Raad er op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen. De Raad herhaalt dat bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.16. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.18. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal schromelijk uit de bocht gaat, doordat het helemaal niet zo vanzelfsprekend is dat hij zonder probleem naar een grootstad als Jalalabad kan verhuizen, dat hij er niet alleen niemand kent maar bovendien deze oplossing in zowat elk dossier betreffende Afghaanse vluchtelingen wordt gehanteerd, dat dit onmogelijk kan aanvaard worden en getuigt van een manifest gebrek aan inlevingsvermogen, wijst de Raad er op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141;

EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

2.19. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *'Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict'* van 20 november 2013 en de COI Focus *'Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad'* van 5 december 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad-stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat de motivering van het CGVS om verzoeker naar een grootstad te sturen evenmin een goede aanpak is, dat de redenering wordt gebruikt dat er relatief weinig aanslagen gebeuren met relatief weinig slachtoffers, dat dit niet kan en mag geapprecieerd worden als reden om hem *in concreto* naar Afghanistan terug te sturen, aangezien het duidelijk niet ondenkbaar is dat hij bij de groep van 'relatief weinig slachtoffers' zou horen alsook dat de commissaris-generaal er niet in slaagt voldoende aannemelijk te maken dat hij zonder enig risico voor eigen leven terug kan keren naar zijn land van herkomst nu er te simpel wordt van uitgegaan dat hij het wel kan rooien door in Jalalabad te gaan wonen, alwaar het voor hem evenmin veilig is daar hij op deze manier wordt blootgesteld aan de gevaren van aanslagen die met de regelmaat van de klok plaatsvinden, wijst de Raad er op dat dit niet betekent dat zelfs een beperkt aantal incidenten automatisch inhoudt dat de betrokken regio onveilig zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal op grond van alle gegevens vervat in de COI Focus, onterecht tot de conclusie komt dat er geen redenen zijn om louter omwille van de veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan haar administratief dossier, blijkt dat Jalalabad stevig in handen van de overheid is. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is (COI Focus, *'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*, 5 december 2013, 21-23).

Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul, die stevig onder de controle van de regering staat en beschikt over een internationale luchthaven (COI Focus *'Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict'* van 20 november 2013, p. 35 en 43). Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder slachtoffers. De directeur van Pajhwok in Jalalabad geeft aan dat de weg veilig is, maar stipt een groot probleem qua

verkeersveiligheid aan (COI Focus, 'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013, 23-24).

Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.20. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Jalalabad-stad heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad-stad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.21. Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal zelf informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verre van rooskleurig is, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sedert begin 2013 zelfs verslechterd is en er regionaal sterke afwijkingen kunnen bestaan, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk vermag te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad-stad, doch daarentegen een algemene beschouwing betreft van de veiligheidssituatie in heel Afghanistan, waarbij verzoeker zelf aangeeft dat er regionaal sterke afwijkingen kunnen bestaan.

2.22. In zoverre verzoeker benadrukt dat het gebied waar hij woonde, gekenmerkt staat als een zogenaamde 'no-go zone' voor de Amerikaanse en andere troepen, dat gelet op de achtergrond van de dreigementen door de taliban, die het gehele gebied controleert en dan voornamelijk het gehele grondgebied buiten de grootsteden, er wel degelijk sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wijst de Raad er op dat blijkt uit onderhavig arrest dat een interne hervestiging in Jalalabad-stad voor verzoeker veilig en redelijk is, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst.

2.23. Voor zover verzoeker van oordeel is dat de commissaris-generaal er niet in slaagt voldoende aannemelijk te maken dat hij zonder enig risico voor eigen leven terug kan keren naar zijn land van herkomst nu er te simpel wordt van uitgegaan dat hij het wel kan rooien door in Jalalabad te gaan wonen, alwaar het voor hem evenmin veilig is gelet op het gevaar voor vervolging door de taliban, dient te worden opgemerkt dat de vervolging van verzoeker door de taliban, zoals hoger uiteengezet, ongeloofwaardig werd bevonden waardoor een dergelijke verwijzing *in casu* niet relevant is.

2.24. Verzoeker brengt echter geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad-stad. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad-stad. Verzoeker is immers een volwassen, gezonde man die in staat is om te werken. Verzoeker spreekt Pashtou (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 34) en het is aannemelijk dat verzoeker als (ex)militair de nodige vaardigheden en zelfstandigheid heeft ontwikkeld die hem toelaten zich buiten zijn district van herkomst, in zijn eigen provinciehoofdplaats te vestigen en in zijn levensonderhoud te voorzien. De Raad stelt ook vast dat verzoeker gedurende twee jaar niet naar zijn huis in zijn dorp terugkeerde omdat hij vrienden ontmoette en één vriend een huis had in Shindand waardoor hij niet naar huis terugkeerde (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vraag 92). Daarnaast beschikt de familie van verzoeker over 50 jerib land en was de vader van verzoeker in staat om 12.000 dollar te betalen voor verzoekers reis naar Europa (gehoorverslag CGVS 03/01/2013, vragen 108 en 132-133). Bovendien verklaart verzoeker zelf ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift dat zijn familie over voldoende middelen beschikt om in het eigen onderhoud te voorzien.

2.25. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad-stad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.26. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.27. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.28. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER